[1964] 7 ఎస్ సి ఆర్ 441

1964, మార్చి,24.

ఇబ్రహీం

v.

రాజస్థాన్ రాష్ట్రం

[ఎం. హిదయతుల్లా మరియు ఎన్. రాజగోపాల అయ్యంగార్, జె.జె.]

విదేశీయుల చట్టం, 1946 (31 ఆఫ్ 1946), సెక్షన్ 2(ఎ) 3.9 మరియు 14- ఒక వ్యక్తి విదేశీయుడా కాదా అనేది నేరం జరిగిన సమయాన్ని బట్టి నిర్ణయించాలి-నేరం జరిగే సమయానికి ముందు అతను విదేశీయుడు కాదు; సాక్ష్యాధారాలు కాదు-నిందితులపై రుజువు చేయాల్సిన బాధ్యత-పౌరసత్వ చట్టం, 1955 (ఎల్వీఐఐ 1955). 9(2).

పాకిస్తానీ జాతీయుడైన అతను మొదట పాకిస్తాన్ పాస్ పోర్ట్ పై మరియు వీసా బలంపై భారతదేశానికి వచ్చాడు. అతను భారతదేశంలో ఎక్కువ కాలం నివసిస్తున్నట్లు కనుగొనబడింది మరియు ఏప్రిల్ 21, 1957 న అతన్ని బహిష్కరించారు. ఆ తర్వాత మళ్లీ భారత్ లో పట్టుబడిన తర్వాత విదేశీయుల చట్టం 1946 లోని సెక్షన్ (2) (ఎ)కు విరుద్ధంగా పాస్ పోర్టు లేకుండా భారత్ లోకి ప్రవేశించారనే అభియోగం మోపారు. తాను పుట్టినప్పటి నుంచి భారత్ లోనే ఉన్నానని, 1957 లో బహిష్కరణకు గురైన వ్యక్తి తాను కాదని, వేరొకరిని అని ఆయన వాదించారు. ఈ వాదనను విచారణకు స్వీకరించిన ట్రయల్ కోర్టు ఆయనను నిర్దోషిగా ప్రకటించింది. దీనిపై రాష్ట్ర ప్రభుత్వం హైకోర్టును ఆశ్రయించగా కింది కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును హైకోర్టు కొట్టివేసి ఆయనపై మోపిన నేరాన్ని దోషిగా తేల్చింది. ఈ కోర్టు మంజూరు చేసిన స్పెషల్ లీవ్ పై ప్రస్తుత అప్పీల్ దాఖలైంది.

పిటిషనర్ గుర్తింపు విషయంలో ట్రయల్ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును హైకోర్టు తిప్పికొట్టడం తప్పని పిటిషనర్ మొదటి వాదన. రెండోది 1957 జనవరి 19 న అమల్లోకి వచ్చిన సవరణకు ముందు ఉన్న విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 2(2) ప్రకారం పిటిషనర్ పాకిస్థానీ పౌరుడు 'విదేశీయుడు' కానప్పటికీ, ఆ తేదీకి ముందు అతను భారత్ లోకి ప్రవేశించడం నేరం కాదు. భారత పౌరసత్వ చట్టం 1955 లోని సెక్షన్ 9(2) ప్రకారం పిటిషనర్ విదేశీయుడా కాదా అని నిర్ణయించే అధికారం న్యాయస్థానాలకు లేదని వాదించారు.

1957 ఏప్రిల్ 21 న బహిష్కరణకు గురైన వ్యక్తి పిటిషనర్ అని, అతని గుర్తింపు విషయంలో హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు సరైనదేనని పేర్కొంది.

(2) నేరం జరిగిన రోజున చట్టం నిర్వచించిన విధంగా ఒక వ్యక్తి "విదేశీయుడు" అయితే, అంతకు ముందు తేదీలో అతను విదేశీయుడు కాదని చెప్పడం సాకు కాదు. పిటిషనర్ ను 1957 ఏప్రిల్ లో బహిష్కరించి, ఆ తర్వాత పాస్ పోర్టు లేకుండా భారత్ కు తిరిగి వచ్చినందున 1957 జనవరి 19 న అమల్లోకి వచ్చిన సవరణ నిబంధన ప్రకారం విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3 ప్రకారం నేరం చేశాడు. (3) ఫారినర్స్ యాక్ట్ సెక్షన్ 9 ప్రకారం తాను విదేశీయుడిని కాదని నిరూపించుకోవాల్సిన బాధ్యత ఈ చట్టం కింద ఆరోపణలు ఎదుర్కొంటున్న వ్యక్తిపై ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తి భారత పౌరుడిగా ఉన్నాడని రుజువులు ఉన్న చోట, విదేశీ దేశ పౌరసత్వాన్ని పొందడం వల్ల అతను తన భారత పౌరసత్వాన్ని కోల్పోయాడని ఆరోపించబడినప్పుడు మాత్రమే పౌరసత్వ చట్టంలోని సెక్షన్ 9 (2) లోని నిబంధనలను ఉపయోగించే ప్రశ్న ఉత్పన్నమవుతుంది. ప్రస్తుత కేసులో పిటిషనర్ పాకిస్తానీ జాతీయుడు మొదట పాకిస్తాన్ పాస్పోర్టుతో భారతదేశానికి వచ్చాడు మరియు ఏప్రిల్ 1957 లో బహిష్కరణ తరువాత అతను పాస్పోర్ట్ లేకుండా భారతదేశానికి తిరిగి వచ్చాడు, అందువల్ల అతను పౌరసత్వ చట్టంలోని సెక్షన్ 9 (2) ను ప్రయోగించలేడు మరియు అతను

విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3 (2) (ఎ) కింద నేరానికి పాల్పడ్డాడు.

క్రిమినల్ అప్పిలేట్ పరిధి: క్రిమినల్ అప్పీళ్లు నెం.14 ఆఫ్ 1963. 1961 నాటి డి.బి క్రిమినల్ అప్పీల్ నెంబరు 502 లో రాజస్థాన్ హైకోర్టు 1962 నవంబర్ 9 న ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వులపై ప్రత్యేక దృష్టితో అప్పీల్ చేశారు.

పిటిషనర్ తరఫున ఎస్.షౌకత్ హుస్సేన్.

ప్రతివాది తరఫున హెచ్.ఆర్.ఖన్నా, ఎస్.పి.నాయర్.

మార్చి 24, 1964. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పులో..

అయ్యంగార్, జె.- జోధ్ పూర్ హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పుకు వ్యతిరేకంగా ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా చేసిన ఈ అప్పీలు, విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3 (యాక్ట్ XXXI ఆఫ్ 1946) ను ఉల్లంఘించినందుకు అప్పీలుదారుని దోషిగా నిర్ధారించే చట్టబద్ధతను పరిగణనలోకి తీసుకుంటుంది, ఇది ఆ చట్టంలోని సెక్షన్ 14 ప్రకారం నేరం. 3 వ అధ్యాయంలోని సంబంధిత భాగం :-

3. (1) సాధారణంగా లేదా విదేశీయులందరికీ సంబంధించి లేదా ఏదైనా నిర్దిష్ట విదేశీయుడికి లేదా ఏదైనా నిర్దిష్ట వర్గానికి లేదా విదేశీయుల వర్ణనకు సంబంధించి, భారతదేశంలోకి విదేశీయుల ప్రవేశాన్ని నియంత్రించడం లేదా పరిమితం చేయడం లేదా అక్కడి నుండి ఇతర నిష్క్రమణ లేదా వారి ఉనికి లేదా కొనసాగింపును నిరోధించడానికి కేంద్ర ప్రభుత్వం ఉత్తర్వు ద్వారా ఏర్పాట్లు చేయవచ్చు.

(2) ప్రత్యేకించి మరియు పైన పేర్కొన్న అధికారం యొక్క సాధారణతకు పక్షపాతం లేకుండా, ఈ సెక్షన్ కింద చేసిన ఉత్తర్వులు విదేశీయుడికి వీటిని అందించవచ్చు: -

(ఎ) భారతదేశంలోకి ప్రవేశించరాదు లేదా అటువంటి సమయాల్లో మరియు అటువంటి మార్గం ద్వారా మరియు అటువంటి ఓడరేవు లేదా ప్రదేశం వద్ద మాత్రమే భారతదేశంలోకి ప్రవేశించాలి మరియు వచ్చినప్పుడు నిర్దేశించిన షరతులకు లోబడి ఉండాలి; "

సెక్షన్ 14 ఇలా ఉంది:

14. ఎవరైనా ఈ చట్టం యొక్క నిబంధనలను లేదా ఈ చట్టం లేదా అటువంటి ఉత్తర్వులకు అనుగుణంగా ఇచ్చిన ఏదైనా ఆదేశాలను ఉల్లంఘిస్తే, అతనికి ఐదు సంవత్సరాల వరకు జైలు శిక్షతో పాటు జరిమానా కూడా విధించబడుతుంది. సెక్షన్ -3 లోని సబ్ సెక్షన్ (2)లోని క్లాజ్ (ఎఫ్)కు అనుగుణంగా అటువంటి వ్యక్తి బాండ్ కుదుర్చుకున్నట్లయితే. అతని బాండ్ జప్తు చేయబడుతుంది, మరియు దాని ద్వారా బంధించబడిన ఏ వ్యక్తి అయినా దాని జరిమానాను చెల్లించాలి, లేదా అటువంటి జరిమానాను ఎందుకు చెల్లించకూడదో దోషి కోర్టుకు సంతృప్తి కలిగించే కారణాన్ని చూపించాలి."

అప్పీలుకు దారితీసిన వాస్తవాలు క్లుప్తంగా ఇలా ఉన్నాయి: 1964 లో ప్రాసిక్యూషన్ దాఖలు చేసిన కేసులో పిటిషనర్ ఇబ్రహీం, ఇబ్రహీం మిరు (బికనీర్ డివిజన్ లోని రాజ్ గఢ్ నివాసి) వి. 1954 లో జారీ చేసిన పాకిస్థానీ పాస్ పోర్టుపై, 1956 డిసెంబర్ లో మంజూరు చేసిన వీసాపై భారత్ కు వచ్చాడు. 1957 ఫిబ్రవరి 18 నుంచి ఆయన భారత్ లోనే ఉంటున్నట్లు గుర్తించి 1957 మార్చిలో ఆయనను బహిష్కరిస్తూ ఉత్తర్వులు జారీ చేశారు. 1957 ఏప్రిల్ 21 న భారత పోలీసు అధికారులు ఆయనను పాకిస్తాన్ సరిహద్దు దాటి మునాబావో చెక్ పోస్టు వద్ద తీసుకెళ్లి బహిష్కరించారు. ఆ తర్వాత జరిగిన సంఘటనలు ప్రస్తుత పరిణామాలకు దారితీశాయి. అతన్ని పాకిస్తాన్ కు బహిష్కరించిన తరువాత, ప్రాసిక్యూషన్ కు ఎటువంటి సమాచారం లేని తేదీలో, పిటిషనర్ భారత అధికారులకు తెలియకుండా రహస్యంగా భారతదేశానికి రాగలిగాడు మరియు అతను రాజ్ గఢ్ లో తిరిగి కనుగొనబడ్డాడు. అక్కడ అతన్ని చూసిన చురు సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ రాజ్గఢ్ స్టేషన్ హౌస్ ఆఫీసర్కు ఒక నివేదిక ఇచ్చాడు, దాని ద్వారా బహిష్కరణకు

గురైన పిటిషనర్ సరిహద్దును దాటడానికి 100 మంది ఉన్నారనే వాస్తవాన్ని అతని దృష్టికి తీసుకువచ్చాడు. గంగానగర్ వైపు తిరిగి భారతదేశంలోకి ప్రవేశించాడు మరియు అతను ఈ విషయాన్ని తన దృష్టికి తీసుకువచ్చాడు · తీసుకుంటున్న చర్యలు.. విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3(2)(ఎ)కు విరుద్ధంగా పాస్పోర్టు లేకుండా భారత్లోకి ప్రవేశించిన నేరం కింద నిందితుడిని అదుపులోకి తీసుకున్నారు.

పిటిషనర్ వాదన సరళంగా ఉంది. తాను పుట్టినప్పటి నుంచి ఎప్పుడూ భారత్ లోనే ఉన్నానని, పాకిస్థాన్ కు ఎప్పుడూ వెళ్లలేదని, అందుకే 1957 లో పాకిస్థాన్ పాస్ పోర్టుతో ఇక్కడికి రాలేదని, అక్కడి నుంచి బహిష్కరించలేదని, అందువల్ల పాస్ పోర్టు లేకుండా భారత్ లోకి ప్రవేశించే ప్రసక్తే లేదని స్పష్టం చేశారు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే 1957 లో వచ్చి 1957 ఏప్రిల్ లో పాకిస్థాన్ కు బహిష్కరించబడిన వ్యక్తి కాదని ఆయన వాదించారు.

వారి కేసుకు మద్దతుగా ప్రాసిక్యూషన్ రాజ్ గఢ్ కు చెందిన మీరూ కుమారుడు ఇబ్రహీంను బహిష్కరించాలని ప్రభుత్వం జారీ చేసిన ఉత్తర్వులను రుజువు చేసింది, దీనిలో అతను పాస్ పోర్ట్ తో భారతదేశానికి వచ్చాడని మరియు వీసా అనుమతించిన సమయాన్ని మించిపోయాడని ఇమిగ్రేషన్ చెక్ పోస్ట్ యొక్క జనరల్ డైరీ పేర్కొంది. 1957 ఏప్రిల్ 21 న బహిష్కరణకు గురైన ఇబ్రహీం ఒక హెడ్ కానిస్టేబుల్ తో వచ్చాడని, బహిష్కరణ ఉత్తర్వులు అమల్లోకి వచ్చాయని, పాకిస్తాన్ పాస్ పోర్టులోని తేదీ, బహిష్కరణ ఉత్తర్వులు జారీ చేసిన అధికారం, వాస్తవ బహిష్కరణను అమలు చేసే అధికారం వంటి వివరాలను చెక్ పోస్టు బహిష్కరణ రిజిస్టర్ లో పొందుపరిచారని మునాబావో పేర్కొంది. ఈ పత్రాలలో పేర్కొన్న ఇబ్రహీంతో పిటిషనర్ గుర్తింపును నిర్ధారించడానికి ప్రాసిక్యూషన్ సంబంధిత తేదీలో పోస్ట్ ఇన్చార్జి పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్గా ఉన్న శివ్ రతన్ మరియు చురులోని పోలీస్ లైన్స్లో నియమించబడిన మరియు దూబే సింగ్తో పాటు వచ్చిన పిఇపిఎన్ గోవింద్ సింగ్ను విచారించింది. ఇబ్రహీంను రాజ్ గఢ్ నుంచి మునాబావో చెక్ పోస్టుకు తీసుకువెళ్లిన హెడ్ కానిస్టేబుల్.. ఈ ఇద్దరు సాక్షులు కోర్టు ఇబ్రహీంలో ఉన్న అప్పీలుదారును బహిష్కరించాలనే ఉత్తర్వుల అమలులో సరిహద్దు చెక్ పోస్ట్ వద్ద చూశారు. అయితే, ఈ గుర్తింపు రుజువుతో మేజిస్ట్రేట్ సంతృప్తి చెందలేదు. ఎందుకంటే, 4 సంవత్సరాల తరువాత ఇద్దరు ప్రాసిక్యూషన్ సాక్షులు పి. డబ్ల్యు 2 మరియు 3- చెక్ పోస్ట్ వద్ద బహిష్కరించబడిన ఇబ్రహీం అని వారు చెప్పినప్పుడు వారు నమ్మలేరని ఆయన అభిప్రాయపడ్డారు. ప్రాసిక్యూషన్ సమర్పించిన డాక్యుమెంట్లలో ఇబ్రహీం తండ్రి పేరులో కొంత వ్యత్యాసం ఉందని, పిటిషనర్ తండ్రి పేరుతో అది సరిపోలలేదని మేజిస్ట్రేట్ అభిప్రాయపడ్డారు. ఈ కారణాలతో మేజిస్ట్రేట్ నిందితులను నిర్దోషులుగా ప్రకటించారు. ఈ నిర్దోషి ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా ప్రతివాది-రాష్ట్రం హైకోర్టులో అప్పీలు దాఖలు చేయగా, అప్పీలుదారుని పి.డబ్ల్యు.ఎస్ 2 మరియు 3 వారు బహిష్కరించిన ఇబ్రహీంగా గుర్తించడంలో ఎటువంటి సందేహం లేదని అభిప్రాయపడిన న్యాయమూర్తులు నిర్దోషి ఉత్తర్వులను తిప్పికొట్టి, అప్పీలుదారును దోషిగా నిర్ధారించి, అతనికి జైలు శిక్ష విధించారు. హైకోర్టు ఇచ్చిన ఈ తీర్పును బట్టి ఈ కోర్టు మంజూరు చేసిన సెలవులకు అనుగుణంగా ప్రస్తుత అప్పీల్ దాఖలైంది. ఇబ్రహీంతో అప్పీలుదారుని గుర్తింపుకు సంబంధించి పిటిషనర్ తరపు న్యాయవాది కోరిన మొదటి అంశం. ఈ కేసులో సాక్ష్యాధారాలను విద్యావంతులైన న్యాయమూర్తులు ప్రశంసించడం సరైనదేనని మేము చాలా సంతృప్తి చెందాము. రెండూ · సాక్షులు- పి.డబ్ల్యు.లు 2 మరియు 3-ప్రభుత్వ సేవకులు మరియు వారు అప్పీలుదారుకు వ్యతిరేకంగా తప్పుడు సాక్ష్యం ఇవ్వడానికి ఎటువంటి కారణం లేదు. ఎలాంటి సవాలు లేని డాక్యుమెంట్లలో బహిష్కరణకు గురైన వ్యక్తి పేరు ఇబ్రహీం అని, అతని తండ్రి పేరు మిరు అని, అంతేకాకుండా, అతని వయస్సును 27 గా పేర్కొన్నారని, ఇది పిటిషనర్ వర్ణనతో సరిపోలుతుందని అంగీకరిస్తున్నారు. అనుభవజ్ఞులైన న్యాయవాది సూచించిన ఒకే ఒక విషయం ఏమిటంటే, చెక్ పోస్ట్ వద్ద ఉన్న బహిష్కరణ రిజిస్టర్ లో ఇబ్రహీం తండ్రి పేరు మిరుగా కాకుండా ముర్రాగా నమోదు చేయబడింది. అయితే, ఉర్దూలో రాసిన ఈ పదాలను ఇంగ్లీషులో తప్పుగా అనువదించే అవకాశం ఉందని వాదనల సందర్భంగా పండిత న్యాయవాది దృష్టికి తీసుకువెళ్లినప్పుడు, ఆ అంశంలో కొనసాగలేదు. అప్పుడు 27 ఏళ్ల ఇబ్రహీం అలియాస్ మిరూను బహిష్కరించి, పిటిషనర్ టిఎల్ 13 టిని బహిష్కరించినట్లు హైకోర్టు అంగీకరించిన సాక్ష్యాధారాలు ఉంటే, ఈ గుర్తింపు ప్రశ్నకు సంబంధించి వాదనలో వాస్తవం కనిపించదు.

విదేశీయుల చట్టం, 1946 లోని సెక్షన్ 2(ఎ) ప్రకారం, బ్రిటిష్ ఉమ్మడి సంపదలో సభ్యుడిగా ఉన్న పాకిస్తాన్ పౌరుడు ఆ చట్టం పరిధిలో "విదేశీయుడు" కాదని, జనవరి 19 న అమల్లోకి వచ్చిన 1957 కేంద్ర చట్టం 11 ద్వారా చేసిన సవరణ ద్వారా మాత్రమే పాకిస్తాన్ పౌరులు "విదేశీయులు" అయ్యారనే వాస్తవం ఆధారంగా 1964 లో పండితుల న్యాయవాది రెండవ సమర్పణ జరిగింది. 1957. ఈ లక్షణం ఆధారంగా వాదన ఈ విధంగా ఉంది: విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3 ని ఉల్లంఘించినందుకు దోషిగా పరిగణించబడే వ్యక్తి "విదేశీయుడు" మాత్రమే. ప్రాసిక్యూషన్ కేసు ప్రకారం కూడా పిటిషనర్ 1954 లో జారీ చేసిన పాకిస్థానీ పాస్పోర్టు ఆధారంగా, 1956 డిసెంబర్ వీసా కింద భారత్కు వచ్చాడు. అందువల్ల అతను 1957 జనవరి 19 వ తేదీకి ముందే భారతదేశానికి వచ్చాడని భావించాలి. ఆ రోజున అతను పాకిస్థానీ అయినప్పటికీ విదేశీయుడు కాదు, ఎందుకంటే అతను ఒక కామన్-వెల్త్ దేశ పౌరుడు. జావ్ లో అతను తరువాత "విదేశీయుడు" కాలేదు మరియు అతను "విదేశీయుడు" అయ్యాడనే ప్రాతిపదికన అతనిపై ఎటువంటి చర్యలు తీసుకోబడలేదు. ఈ సమర్పణలో మాకు ఎటువంటి అర్హత కనిపించడం లేదు. విదేశీయుల చట్టాన్ని ప్రాథమికంగా చదివితే నేరం జరిగిన రోజున ఒక వ్యక్తి "విదేశీయుడు" అయితే, చట్టం నిర్వచించినట్లుగా, అతను మునుపటి తేదీలో అతను విదేశీయుడు కాదని చెప్పడం సాకు కాదు. అయితే, ఈ అంశాన్ని మరింత పరిగణనలోకి తీసుకోవడం అనవసరం, ఎందుకంటే, మొదటిది, పిటిషనర్ జనవరి 19, 1957 కంటే ముందు భారతదేశంలోకి ప్రవేశించినట్లు మా ముందు ఉన్న రికార్డులో ఎటువంటి ఆధారాలు లేవు. 1957 మార్చి/ ఏప్రిల్ లో జారీ చేసిన బహిష్కరణ ఉత్తర్వు తప్పుడు ఉత్తర్వు అని, అది ఖచ్చితంగా మాకు సంబంధించిన విషయం కాదని, ఎందుకంటే పిటిషనర్ గుర్తింపును రుజువు చేయవలసి వస్తే, అప్పీలుదారుని ఏప్రిల్ లో పాకిస్తాన్ కు బహిష్కరించడం సాధారణ కారణం. 1957 ఏప్రిల్ తర్వాతే ఆయన భారత్ కు రాగలిగారని, ఒకవేళ ఆయన వస్తే పాస్ పోర్టు లేకుండానే వచ్చారన్న విషయం కూడా అందరికీ తెలిసిందే. విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 2(ఎ)లో 'విదేశీయులు' అనే నిర్వచనాన్ని సవరించిన తేదీ 1957 ఏప్రిల్ తర్వాత కాబట్టి, విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3 నిబంధనలకు విరుద్ధంగా చెల్లుబాటు అయ్యే పాస్పోర్టు, వీసా లేకుండా భారత్లోకి వచ్చినప్పుడు పిటిషనర్ విదేశీయుడు. మరియు అదే అతనిపై ఇప్పుడు అభియోగాలు మోపబడుతున్న నేరం. అందువల్ల ఈ అంశంలో వాస్తవం లేదని మనకు తెలుస్తుంది.

చివరగా, అప్పీలుదారుడు "విదేశీయుడు" కాదా అని నిర్ధారించే అధికార పరిధి కోర్టులకు లేదని మరియు ఆ విషయంలో వారి అధికార పరిధిని నిరోధించారని సమర్పించబడింది. పౌరసత్వ చట్టం 1955 లోని సెక్షన్ 9(2) ప్రకారం.. ఈ వాదన చట్టపరమైన స్థితిని తప్పుగా అర్థం చేసుకోవడం ద్వారా కొనసాగుతుంది. మొదటిది విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 9 ప్రకారం ఆ చట్టాన్ని ఉల్లంఘించి తాను విదేశీయుడిని కాదని నిరూపించుకోవాల్సిన బాధ్యత నిందితుడిపై ఉంటుంది. ప్రస్తుత కేసులో 1957 ఏప్రిల్ లో బహిష్కరణకు గురైన వ్యక్తితో పిటిషనర్ గుర్తింపు లేకపోవడంపై ఇబ్రహీం అభ్యర్థన తిరస్కరణకు గురైనప్పుడు, అప్పీలుదారుడు ఎల్లప్పుడూ భారతీయ పౌరుడని సూచించలేము. ఒక వ్యక్తి భారత పౌరుడనడానికి రుజువులు ఉన్న చోట, విదేశీ దేశ పౌరసత్వాన్ని పొందడం వల్ల అతను తన భారత పౌరసత్వాన్ని కోల్పోయాడని ఆరోపించబడినప్పుడు మాత్రమే పౌరసత్వ చట్టంలోని సెక్షన్ 9(1) లోని నిబంధనలను ఉపయోగించడం గురించి వారు ప్రశ్నిస్తారు. ఇక్కడ ఆ పరిస్థితి లేదు. పిటిషనర్ 1957 లో చెల్లుబాటు అయ్యే పాకిస్తాన్ పాస్పోర్ట్పై భారతదేశానికి వచ్చాడని మరియు 1957 ఏప్రిల్లో చట్టబద్ధంగా భారతదేశం నుండి బహిష్కరించబడ్డాడని ప్రాసిక్యూషన్ కేసు. ఆ వాస్తవాల ఆధారంగా పౌరసత్వ చట్టంలోని సెక్షన్ 9(2)ను ప్రయోగించే ప్రసక్తే లేదు. విదేశీయుల చట్టంలోని సెక్షన్ 3(2)(ఏ) నిబంధనలను ఉల్లంఘించి సరైన ప్రయాణ పత్రాలు లేకుండా మళ్లీ భారత్లోకి ప్రవేశించారని అభియోగం మోపారు.

విద్వాంసుడైన న్యాయవాది ప్రస్తావించిన మరో విషయం కూడా ఉంది, కానీ మేము అతనిని వాదించడానికి అనుమతించలేదు. ఇప్పుడు జారీ చేసిన ఉత్తర్వు రాష్ట్ర ప్రభుత్వానిదేనని, ఈ అధికారాన్ని కేంద్ర ప్రభుత్వం రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికి అప్పగించిందనడానికి ఎలాంటి ఆధారాలు లేవని న్యాయవాది తెలిపారు. ఇంతకు ముందు మేము సేకరించిన సెక్షన్ 3(2)(ఎ) నిబంధనల దృష్ట్యా, పిటిషనర్ పై అభియోగాలు మోపిన నేరం దృష్ట్యా ఈ అంశం వాస్తవం

లేనిది, ఈ అంశం దిగువ న్యాయస్థానాల్లో ఎన్నడూ కోరబడలేదు మరియు అందువల్ల ప్రస్తుత కేసులో ప్రాసిక్యూషన్ కొనసాగించడానికి అవసరమైతే చట్టంలోని సెక్షన్ 12 ప్రకారం ప్రతినిధి బృందాన్ని ఏర్పాటు చేయడానికి ఎటువంటి ఆధారాలు లభించలేదు. ఈ అంశాన్ని దిగువ న్యాయస్థానాల్లో లేవనెత్తలేదు కాబట్టి, మా ముందు లేవనెత్తడానికి మేధావి న్యాయవాదిని అనుమతించడానికి మేము నిరాకరించాము.

నిందితులపై మోపిన నేరాన్ని ప్రాసిక్యూషన్ రుజువు చేసిందని తెలివైన న్యాయమూర్తులు చెప్పడం సరైనదేనని మేము భావిస్తున్నాము.

అప్పీలు విఫలమై కొట్టివేయబడిన అప్పీలులో ఎటువంటి అర్హతలు లేవు.

అప్పీల్ కొట్టివేయటమైనది.